

1933 sb. z. a n. Podľa § 42 cit. zákona bol zrušený zák. čl. XLI:1914 a jeho predpisy boli nahradené predpismi zák. č. 108/1933 sb. z. a n. Skutková podstata prečinu podľa § 20 zák. čl. XLI:1914 môže byť podrobená len § 2 zák. č. 108/1933. Podľa bodu 1 § 41 zák. č. 108/1933 ustanovenia jeho prvého a druhého oddielu — tedy §§ 1—22 — platia aj o trestných činoch spáchaných pred jeho účinnosťou, nakoľko sú vinníkovi priaznivejšie než predpisy predošlého zákona. Poneváž čin obžalovaného nebol spáchaný tlačou, je možno kvalifikovať ho len podľa prvej vety § 2 zák. č. 108/1933, ktorá obsahuje miernejší trest než § 20 zák. čl. XLI:1914. Preto po účinnosti nového zákona o ochr. cti je možno kvalifikovať čin obžalovaného len za priestupok podľa § 2 tohoto zákona. Priestupky stanovené zákonom o ochrane cti však sa premlčajú za šesť mesiacov — podľa odst. 2 § 13 zák. č. 108/1933, lebo tento § je miernejší než pred tým platný § 106 tr. zák., podľa ktorého prečiny sa premlčali za 3 roky. Najvyšší súd tedy skúmal z úradnej povinnosti, či sa nepremlčal priestupok, za ktorý treba kvalifikovať čin obžalovaného, a riešil túto otázku kladne. Zo spisov vysvitá toto: Vrchný súd nariadil vo veci doplnenie dokazovania dňa 2. septembra 1931. Ďalšie opatrenie učinil však len po uplynutí 6 mesiacov dňa 11. marca 1932. Podľa toho bez ohľadu na prípadné predošlé premlčanie nastal prípad uvedený v § 108 tr. zák., že po prerušení premlčania započalo premlčanie zase, nebolo však za 6 mesiacov prerušené súdnym opatrením smerujúcim proti obžalovanému. Je tu tedy ten dôvod vylučujúci trestnosť, že sa premlčala trestnosť činu obžalovaného. Rozsudok súdov nižších stolíc je tedy zmätočný podľa bodu 1 c) § 385 tr. p., na ktorý treba hľadať z povinnosti úradnej. Preto najvyšší súd pokračoval podľa odst. I. § 33 tr. p. nov. a oslobodil obžalovaného od obžaloby.

Čís. 4785.

Výpočet škody podle příslušných předpisů lesního zákona ke zjištění hodnoty ukradeného dříví odpovídá zásadě poslední věty § 173 tr. zák.

Pojmu »zahájení« po rozumu § 174 II d) tr. zák. neodpovídá zařízení, jež označuje jen hranice lesa nebo jen jaksi symbolicky dává na jevo vůli vlastníkovi vlastnictví své důrazně hájiti, nýbrž »zahájení« musí tvořiti skutečnou překážku pro pachatele odciziti z lesa lesní majetek, překážku, která se co do intensity aspoň přibližuje uzávěře jiných předmětů.

Les obehnaný příkopem je pokládati za »zahájený« ve smyslu § 174 II d) tr. zák. jen, tvoří-li příkop překážku onoho rázu.

Ustanovení § 174 II d) tr. zák. nevztahuje se na osoby, které se zdržují v zahájeném lese s dopuštěním vlastníka nebo správy lesa.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, Zm I 283/32.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného Václava Š-y do rozsudku kraj-

ského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 3. února 1932, jímž byli Václav Š. a Stanislav Š. uznáni vinnými zločinem krádeže podle § 171, 174 II a) a d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně Václava Š-y v základě jeho zmáteční stížnosti, ohledně Stanislava Š-y podle § 290 tr. ř. z moci úřední a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudkem soudu první stolice byli obžalovaní Václav Š. a Stanislav Š. uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II a) a d) tr. zák., spáchaným tím, že odejmuli v květnu 1931 v B. pro svůj užitek z držení a bez přivolení Josefa V-a ve společnosti jako spoluzloději cizí movité věci v úhrnné ceně 500 Kč převyšující, totiž 52 kmenů borovic v úhrnné ceně 900 Kč, a to ze zahájeného lesa.

Zmateční stížnosti obžalovaného Václava Š-y, napadající tento rozsudek v části týkající se stěžovatele číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 10 tr. ř., nelze upřít oprávněnost, pokud uplatňuje posléze zmíněný důvod zmatečnosti. Stížnost namítá především právem, že rozsudek nezjišťuje skutečností, které by ospravedlňovaly podřadění krádeže, o niž tu jde, pod ustanovení § 174 II a) tr. zák. Rozsudek zaujímá podle obsahu rozhodovacích důvodů v tomto směru zřejmě stanovisko, že obžalovaní káceli, rozřezávali a ukládali na vůz borovice, o něž tu jde, »většinou společně«, že však někdy obžalovaný Stanislav Š. jel k poukazu obžalovaného Václava Š-y do onoho lesa sám, tam sám nějakou borovici porazil a rozřezal a ji pak sám domů odvezl, a zjišťuje, že obžalovaný Stanislav Š. vezl zejména dne 31. května 1931 sám ze zmíněného lesa část svrchu zmíněných borovic, a to 13 kusů. Dle toho není rozsudkem náležitě zjištěno, kolik z oněch 52 borovic odcizili oba obžalovaní ve společnosti jako spoluzloději, kolik borovic odcizil obžalovaný Stanislav Š. sám z návodu obžalovaného Václava Š-y a zda borovice, jež obžalovaní odcizili ve společnosti jako spoluzloději, měly dohromady cenu 500 Kč převyšující. V této souvislosti budiž vzhledem k vývodům stížnosti poznamenáno, že nalézací soud nepochybil, vzal-li za podklad zjištění ceny shora zmíněných 52 zdravých lesních stromů škodu vypočítanou podle příslušných předpisů lesního zákona (cís. patentu ze dne 3. prosince 1852, čís. 520 ř. zák.), totiž podle § 72 tohoto zákona a podle přílohy D k tomuto zákonu (§ 2 čís. 2 této přílohy); neboť tento postup odpovídá zásadě poslední věty § 173 tr. zák., podle níž jest hodnotu ukradené věci vypočítati nikoli podle užitku zlodějova, nýbrž podle škody okradeného. (Výnos víd. ministerstva spravedlnosti ze dne 6. listopadu 1854, čís. 20.250, 2266 Hye).

Pokud jde o podřadění oné krádeže pod ustanovení § 174 II d) tr. zák., je námitka stížnosti, že rozsudek nezjišťuje skutečností, které by ospravedlňovaly v souzeném případě použití tohoto ustanovení zákona, rovněž odůvodněna. Ze skutečností, že kvalifikace § 174 II d) tr. zák. je pojata mezi okolnosti činící krádež zločinem »z nebezpeč-

nější povahy činu» a že je v § 174 tr. zák. zařazena bezprostředně po krádeži věcí uzamčených, vysvětluje, že pojmu »zahájení« po rozumu § 174 II d) tr. zák. neodpovídá zařízení, jež označuje jen hranice lesa nebo jen jaksi symbolicky dává na jevo vůli vlastníkovu vlastnictví své důrazně hájiti, nýbrž že »zahájení« v § 174 II d) tr. zák. předpokládané musí tvořiti skutečnou překážku pro pachatele odciziti z lesa lesní majetek, překážku, která se co do intensity aspoň přibližuje uzávěře jiných předmětů (rozh. čís. 470 sb. nejv. s.). Rozsudek nezjišťuje však, zda les, o nějž tu jde, je v tomto smyslu zahájen. Skutečnost rozsudkem v rozhodovacích důvodech zdůrazňovaná, že onen les jest označen mezníky, nenasvědčuje podle své povahy nikterak tomu, že tu jde o zahájený les po rozumu § 174 II d) tr. zák. Zjišťuje-li dále rozsudek v tomto směru, že les, z něhož byly borovice ukradeny, jest obehnan příkopem, jest k tomu poznamenati, že les obehnaný příkopem je podle toho, co již uvedeno, pokládati za zahájený les ve smyslu § 174 II d) tr. zák. jen, tvoří-li příkop, jímž jest les obehnan, překážku rázu již naznačeného, a že rozsudek nezjišťuje, zda tu jde o příkop tvořící takovou překážku. Stížnost má dále pravdu, pokud kromě toho namítá, že ustanovení § 174 II d) tr. zák. se nevztahuje na osoby, které se zdržují v zahájeném lese s dopuštěním vlastníka lesa nebo správy lesa (rozh. čís. 1476, 2040 sb. nejv. s.). Podle toho bylo by podřadění oné krádeže pod ustanovení § 174 II d) tr. zák. jen tenkrát ospravedlněno, kdyby bylo rozsudkem nejen zjištěno, že příkop, o němž rozsudek se zmiňuje, tvoří překážku naznačeného rázu, nýbrž též zjištěno, že obžalovaným nebyl v případech tu v úvahu přicházejících vstup do lesa vlastníkem nebo správou lesa ani výslovně ani mlčky povolen. Takového zjištění však rozsudek neobsahuje. Ze skutečností rozsudkem zjištěných, že obžalovaný Václav Š. koupil od správy lesa dříví, které se v lese nalézalo, a že krádeže, o něž tu jde, byly páčány při odvážení onoho koupeného dříví z lesa obžalovanými, pokud se týče obžalovaným Stanislavem Š-ou, mohlo by býti naopak dovozováno, že obžalovaným neb alespoň obžalovanému Václavu Š-ovi byl v případech v úvahu přicházejících vstup do lesa správou lesa povolen alespoň mlčky (za účelem odvezení koupeného dříví).

Čís. 4786.

Vymôže-li si páchatel' na svojom veriteľovi predĺženie úveru nepravdivým tvrdením, že zmenku, ktorú odovzdáva na zaokrytie dlhu, vlastnoručne podpísala jeho majetná manželka, hoci ju podpísal miesto nej len on sám, sú dané všetky náležitosti skutkovej podstaty podvodu podľa § 379 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 21. septembra 1933, Zm IV 240/33.)

N a j v y š š í s ú d následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného na základe odst. I. § 35 tr. p. nov. zrušil rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa, nakoľko obžalovaný bol uznaný vinným na miesto zločinu